

Matouš 12,22-32 Sal 11.2.18

22 Tehdy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl. 23 Zástupy žasly a říkaly: "Není to Syn Davidův?" 24 Když to slyšeli farizeové, řekli: "On nevyhání demony jinak, než ve jménu Belzebula, knížete démonů."

25 Protože znal jejich smýšlení, řekl jim: "Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát. 26 A vyhání-li satan satana, pak je v sobě rozdvojen; jak tedy bude moci obstát jeho království? 27 Jestliže já vyháním demony ve jménu Belzebula, ve jménu koho je vyhánějí vaši žáci? Proto oni budou vašimi soudci. 28 Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. 29 Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům. 30 Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromáždí, rozptýluje.

31 Proto pravím vám, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. 32 I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím.

„Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.“ Když se shromažďujeme kolem Ježíšova příběhu a nasloucháme jednotlivým epizodám, má v nás růst a snad i roste tahle obživující důvěra: To co oslepuje a znemožňuje výhled, je odstraněno. To co zacpává uši, abychom byli hluší k dobré zvěsti – je odstraněno. Tíživá síla, která sráží na kolena a znemožňuje se zvednout, je přemožena a člověk může povstat a narovnat si záda. Temnoty bezvýchodnosti a smrti prosvětčila darovaná naděje.

Když nás Matouš bere k vyprávění o Ježíšově uzdravování, tak proto, aby v nás začala klíčit, růst a sílit tahle důvěra, radost a naděje. Evangelium nevypráví o laciných bulvárních senzacích ve stylu zpráv v Blesku či na Primě. Ale skrze osudy lidí vysvobozených z jejich sevření a nouzí dává poznat: s Ježíšem k vám přichází vysvobození právě z toho, co život spoutává a znetvořuje. Vysvobození ze strachu, nenávisti, bolesti, hořkosti a nakonec i pocitu, že každá pravda se ukáže jako lež a každá svoboda jako podfuk.

Jenže čím déle se tenhle seriál malých i velkých vysvobození odehrává, tím víc (už v bibli) sílí i hlasy, jak opsané z nějaké Primy či Parlamentních listů: Ježíšova pomoc, to je taky určitě jen podfuk a nějaké podezřelé intriky. A teď to dosáhlo vrcholu: Říkáte mesiáš? Syn Davidův? Ale jděte. Tady tenhle Ježíš není žádný posel z nebe. On ty zotročující ničivé síly vyhání ve jménu jejich vláde, Beelzebula.

Tak praví komentář farizeů: Ježíš? Ten se spráhl s peklem. Je to jen jedno velké spiknutí, které má ošálit důvěřivé lidi. Vypadá to jak činy mesiášské, ale za tím vším je jen podvod.

Hlasatelům těch názorů se říká farizeové, ale nikoli proto, abychom si mysleli, že je to dávná biblická historie, ale abychom si připomněli celou řadu nepřejícností: Začalo to kritikou, jak se Ježíš raduje s celníky a hříšníky. Ten, kdo druhým nepřeje odpuštění, kdo nechce vidět, že v Božím příběhu má přednost milosrdenství před odsouzením, milost před (třeba i zaslouženým) odsouzením - ten nakonec pohoršeně odsoudí samotného dárce milosrdenství, odpuštění a nových šancí, Ježíše: Nevěřte mu, spráhl se s peklem!

Můžeme si vzpomenout na různé zahořklé podezřívavce, kteří kdysi tvrdili, že i vysvobození od komunistického zotročení je jen takové spiknutí temných sil, které beztak ovládají chod tohoto světa. A proto nemá cenu toužit po svobodě, když je čas nesvobody, zastávat se práva, když poměry určují křiváci, a projevovat solidaritu neřkuli nasazovat vlastní kůži, když doba velí chovat se ziskuchtivě a nesolidárně. Správnější je řídit se heslem, koho chleba jíš, toho píseň zpívej. Mimochodem, z podivné víry na tento způsob se svého času veřejně vyznával i zdejší zlatý slavík.

Dnešní doba je takovými nepodloženými podezřeními a předsudky prolezlá čím dál víc. Jakmile se někdo projeví lidsky, nabídne pomoc zoufalým, zaraduje se ze svobody nebo jen děkuje za kus nadějného prostoru uprostřed bolesti tohoto světa - ozvou se rejpalové, že to je podfuk, nebo naivita, která umožňuje teroristům aby rozšířili svůj vliv. Nejde o kriticky promyšlený postoj, ale o PŘESVĚDČENÍ, tedy shluk nepotvrzeného mínění, předsudků, a nepodloženého, že mám prostě pravdu (a špatný je ten, kdo to zpochybní...)

Co s podezřívavými týpkami, jejichž životní kroky

určuje tohle přesvědčení, dělá Ježíš? Nemaže si je z mobilu ani z přátel, ale oslovuje je, a varuje před důsledky jejich přesvědčení.

Nejdřív zkusí logický argument: Kdybych byl ten agent pekla, jak říkáte, neznamená to, že satan vyhání satana z jeho panství? Copak by to prospělo jeho panování? Copak kdy obstálo království, či město, jehož páni či radní se rozhádali a začli proti sobě bojovat? Může prosperovat společnost, kde jedni táhnou hot a druzí, jen co je vystřídají, čehý? Má takové panování budoucnost?

Jestliže hluší slyší, slepí vidí, a zotročení hříchem potkávají odpuštění - neznamená to právě vysvobození z panství té bezmoci a beznaděje, již z nedostatku slov říkáte ďábelská, satanská vláda? Vláda lži, neštěstí, otroctví, beznaděje a smrti? Kdykoli někomu od toho pomůžu, neoslubuji i ty nelidské a beznadějně poměry samotné?

Jestliže ovšem vyháním demony otroctví a beznaděje v Duchu Božím, pak na vás dopadlo něco jiného, než satanské spiknutí, říká Ježíš. I na vás, co jste skepsi a teoriemi spiknutí prolezli jak kompost žížalami, dopadlo Boží království. Když se shromažďujete kolem těchto příběhů a jejich epizod, když jste svědky, jak ubohým znovu svitla naděje, jak se lidé nechají nouzí bližních vyprovokovat, aby zvedli zadek a šli pomoci - pak je Božíkrálovství mezi vámi, ať chcete nebo nechcete.

Problém je ten,

že se to v Ježíšově případě přičítá takové té normální lidské logice. Zakořeněnému náboženskému přesvědčení. Ano – Goliáš oloupen – člověk jest vykoupen, ale Ježíš Goliáše neolupuje, jako když nějakého zloducha z komiksu přemůže ještě nadlišťějšími silami obdařený superman. Tomu bychom ještě věřili.

Ale Ježíš oloupil síly zla jako **služebník**

Hospodinův. Jako ten, který třtinou nalomenou nedolomí a nezhasí knot doutnající. Jako ten, který si tíhu lidského zoufalství nechá naložit sám na sebe a skončí s nimi – na kříži.

Je to proti všem našim zkušenostem i hluboce zažranému přesvědčení, jak to v životě a na světě chodí, ale je to tak: Boží svobodu a Boží království přináší do našeho světa a našich životů ten, který se narodil v chlévě - chodil po cestách utečenců a pronásledovaných - byl solidární právě s těmi, nad nimiž spravedliví zlomili hůl - a skončil na kříži, kam mu pomohli nositelé tradičních náboženských hodnot.

Proto také Ježíš nesvolává na hlavu svých podezřívavých kritiků hromy a blesky od Otce nebeského - ale uzavírá neskutečně nadějným výhledem – a jedním vážným varováním: *Proto pravím vám, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím. (12,31-32)*

Slepí vidí, chromí chodí, hluší slyší, chudým se zvěstuje evangelium - a každý hřích i rouhání, za něž by se správně mělo kámenovat, bude odpuštěno. **Slyšíte? všechno bude odpuštěno.** Je to slovo, jež provokuje naše přesvědčení, že Boží mlýny melou pomalu ale jistě. Ale je to tak. Svými činy – a svými slovy (zejména těmi provokujícími), Ježíš vytváří prostor království svobody a obnovené lidské důstojnosti. Tohoto poselství se držme, kolem něj se shromažďujme. Vždyť on sám svým nasazením pro nás vydobyl tenhle prostor radosti, důvěry – a vskutku fantastického výhledu: vše může být nakonec odpuštěno...!!! (Mimochodem, je to tak neuvěřitelné, že to sama církev, když už její slovo mělo ve společnosti podobnou váhu, jako měli farizeové v době Ježíšově, prohlásila za kacírství).

Jen si dejte pozor na tu chronickou podezřívavost – na přesvědčení, že změna k lepšímu je vlastně od zlého. Když se zařadíte mezi ty, kdo vidí za vším jen spiknutí, podvody a intriky – tak se sami, svévolně ale docela **účinně** – připravíte právě o tu radost, svobodu a krásu milosrdenství, která vás s Božím královstvím potkává. Proto nezavírejte dveře ani okna ani uši, ani srdce, když vane Duch svatý, který z bezvýchodných pastí naší skepse a nevíry osvobozuje k důvěře. Blahoslavené důvěře – že Boží království už je mezi námi – a žádné lži ani pomluvy ho nemohou zastavit. Amen.

Píseň 440,1

In: Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím. Řekněte nerozhodným srdcím: "Buďte rozhodní, nebojte se! Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odpláčí, vás přijde spasit." Tehdy se rozevrou oči slepých a otevrou se uši hluchých. Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat. Amen (Iz 35,3-6)

Píseň 165,1-6

Modlitba

Jsi záchranou pro všechny, kdo uvízli v pasti hříchů a beznaděje, jsi světlem v temnotách, jimiž nás zavalují zprávy a problémy našich všedních dní, jsi s námi, když se našeho srdce zmocňuje přesvědčení, že jsme na všechno zůstali sami. Dobrá zpráva o tobě a Božím království smí být důležitějším zpravodajstvím, než všechny zprávy, které berou radost a chuť žít. Ježíšův příběh to pověděl jasně: Světlo záchrany nepohltí temnota beznaděje, provinění, nářku, ba ani temnota smrti. Děkujeme za všechny příležitosti, které nám to připomínají. Děkujeme, že spolu s druhými můžeme poslouchat toto evangelium a sdílet ho. Děkujeme, že jsi Bohem naděje a nových počátků i pro dny, kdy žádnou perspektivu sami nevidíme. I dnes nám připomeň, že nejsme vydáni napospas bezvýchodnosti, ale patříme tobě. Smiluj se nad námi. Amen.

1. čtení Mt 12,9-21

Slovo k dětem

Píseň 373,1-4

kázání

Píseň 422

Ohlášení

Přímluvy

Poslání Mi 7,17n

S "nesmírnou užaslostí" se budou obracet k Hospodinu, našemu Bohu. Tebe se budou bát. Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství.

Požehnání (Ef 6,23n)

Pokoj i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista. Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň 172,3